

ΤΡΑΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(ΤΟΥ Ε. G. CLUCK)

— Λοιπόν, νομίζετε πώς είνε τρέλλα να ελπίζουμε ότι θα άθω-
ωθῇ;

«Ο Δικηγόρος κούνησε το κεφάλι του και έκαμε ένα κίνημα
άδυναμίας. Ωρῆ, άδυνατισμένη, με μάτια κατακόκκινα άπ' την
άπνεια, και τα δάκρυα, η πρό όλίγου άκόμη, ώραία κ. Βρεσόν, που
δέν ήταν τώρα παρά μία δυστυχισμένη γοηούλα, τον Ικέτευε:

— Κύριε, κύριέ μου! σ'ας έξορκίζω! Κάμετε ένα θαύμα... έχει
κάμει αρκετά ως τώρα η ιδιοφυΐα σας...

«Ο δικηγόρος κ. Καζάλ άπήντησε:

— Θα επιχειρήσω τ' άδύνατα για να σώσω το γυό σας. Σ'ας
παρακαλώ όμως μη βασίσετε σε μία όλοκληρωτική έπείκεια των
δικαστών. Σχεφθήτε λίγο το τομερό έγκλημά του! Παιδί δέκα
όκτω χρονών να κλέψη δυό γέροντες... και να τους σκοτώσῃ, έπειδή
τόν έννοιωσαν!

— Άλλά τα θύματα δέν πέθαναν!

— Γιατί είχαν γερή κράσι... έφαγαν πάνω από 30 χτυπήματα.

— Ήταν τρελλός ο δυστυχής!

— Και όμως δέν έχει κανένα έλαφρυντικό. Μπορεί να λέμε ότι
θέλωμε άφου κανείς δέν μάς άκούει... δέν χωρεί χαμμά, καμμά
έπείκεια. 'Α! Ένα παιδί, που μεγαλώνει μαζί με έκφυλους και ανή-
θικους γονείς, ένα παιδί, που μεγαλώνει μέσα στους δρόμους με τις
χειρότερες συναναστροφές, μπορεί να πάρῃ τον κακό δρόμο, σ' ένα
τέτοιο παιδί νομίζω πως θα χωρούσε κά-
ποια έπείκεια, αλλά ο γυός σας! 'Από
μικρός άνατρεφέται σε ήθικο περιβάλλον,
δέν έχει δῆ παρά καλά παραδείγματα...

— 'Α! αυτό το παιδί άδικήθηκε! 'Αφ'
όπου πέθανε ο πατέρας του, τόμολογώ ότι
δέν ελχε...ποτέ τη δύναμη για να του έπι-
βληθώ...

— 'Ω! Όχι, μη τό λέτε αυτό. 'Υπάρχετε
πάντα, μητέρα έξαίρετη.

— Με μερικές άδυναμίες όμως... Πι-
στεύετε άλήθεια, ότι μετάνοια του Πε-
τράκη δέν θα συγκινήσῃ τους δικαστές;

«Γιατί έχει μετανοίωση ελικρινά, μην
άμφισβάλλετε. Δέν εινε έκ φύσεως κακός. Οι
κακές συναναστροφές ύπεδούλωσαν τη σκέ-
ψη του, αλλά τώρα μετανόωσε.

«Είμαι βεβαία πως θα ξαναγίνῃ ένα
τίμο παιδί άν άθωωθῇ...

— Ναί! το πιστεύω... και έχω την
πεποίθηση ότι μετανοεί ειλικρινώς, αλλά
δέν εινε αυτός λόγος, για να τον άθωώσω
το δικαστήριο. Σ'ας ελπα, θα κάμα τ' άδύ-
νατα δυνατά, αλλά μην έχετε μεγάλες έλ-
πίδες. 'Η κατηγορία εινε τόσο βαρεία!

Τό δικαστήριο είχε συνέλθει. 'Ο κ. Κα-
ζάλ άφῃσε την κ. Βρεσόν, για να καταλάβῃ
τη θέση του κοντά στον κατηγορούμενο.

Και τό μαρτύριο της μητέρας έξακολού-
θησε. Καταλάβαινε καλά ότι ο δικηγόρος
είχε δίκιο: ο Πέτρος ήταν άδικαιολό-
γητος, θα κατεδικάζετο.

«Ο Πετράκης της!... τον θυμόταν μι-
κρούλη, με τις μπουλίτσες, χαριτωμένο,
έξυπνο... Θυμόταν πως άγαπούσε να κρύ-
βεται στην άγκαλιά της.

Καθόταν στό γόνατά της, άκουμπούσε
τό κεφάλι του στό στήθος της και της έλεγε:

— Μικρή μου μητερούλα, πέκει να μου πῆς ένα παραμύθι! >

«'Αχ! ήταν τό εύτυχισμένα χρόνια της ζωῆς της.
Αργότερα, στό Λύνκειο, της έκανε ιστορίες. Ήταν άτακτος, ά-
μελής... αλλά κι' όταν τον μάλανε η στεναχώρια του ήταν φανερό.
«Όχι, όχι! δέν είχε διόλου κακά ένστικτα ο Πετράκης της.

Μά πως να νικήσῃ τους δικαστές!

Τό καθήκον τους ήταν να φανούν αυστηροί. "Επειτα κι' ο κ.
Καζάλ, ο δικηγόρος, δέν μπορούσε να ρίξῃ κι' ένα μέρος της εδύ-
νης στην οικογένεια! Θεέ μου!

«Έξαφνα, η έκφραση της κ. Βρεσόν άλλαξε... Μιά ιδέα της πέ-
ρασε, μία ιδέα που την έδιωξε με φρίκη, μ' αλλοίμονο σιγά σιγά
την συνειδίξε, της φαινόταν μόνο πολύ τολμηρή...

Τό δνομά της. 'Η στεγνή φωνή του δικαστικού κλητήρα δέν της
έδωσε καιρό να σκεφθῇ.

Πελιδνή, με αυτόματο βῆμα, πηλίσασε τό κιγκλίδωμα, και χωρίς
να περιμένῃ να την ρωτήσουν άρχισε να προφέρῃ λέξεις που εξέ-
πληξαν και δικαστές και κοινόν!...

«Κύριοι δικαστάι, κύριοι ένορκιοι, σ'ας παρακαλώ να με άπαλλά-
ξετε, από τό τέρας αυτόπου άτίμιασε τ' δνομά μου από τον αῖθιο
αυτό που δηλητηρίασε τη ζωῇ μου»...

Στέκεται για να πάρῃ άναπνοή, και ν' άναμετρήσῃ την έντύ-
πητος ποδικαμν τά λόγια της. Όλων τά βλέμματα εινε καρφο-

μένα επάνω της. 'Ο κόσμος αγωνίζεται να την δῇ. Κρατεί την άνα-
πνοήν του για να την άκούσῃ. Έξακολουθεί:

«Πάντοτε άποστρεφόμενι αυτό τό βάρβαρο πλάσμα που εινε
μπροστά σας, από τό πρώτα του χρόνια»...

Ψιθυροί άποδοκιμασίας άρχισαν να άκούωνται. Ωχρός, γάγανα-
χτισμένος ο κατηγορούμενος σηκώθηκε, αλλά ο κ. Καζάλ δέν τον
άφῃσε να διαμαρτυρηθῇ, διότι αυτός είχε καταλάβει...

Συγκεντρώνουσα όλην της την ενεργητικότητα η κ. Βρεσόν
επαυλαμβάνει:

«Μάλιστα, από τό πρώτα του χρόνια τον βδελυτόμουν. Σάν
νάχα την προαίσθηση της ντροπῆς που θα μουρίχνη. 'Ο άντρας μου
κι' εγώ τον μισούσαμε πάντα. Κι' είχαμε δίκιο. Όταν ήταν έξῃ
χρονών άρρώστισσε. Ελχε την ελπίδα ότι θα γλίτωνε. 'Ο κακούρ-
γος όμως έγεινε καλά!»

Αυτή τη φορά όχι μόνο ψιθυρος αλλά έντονες άποδοκιμασίες
άκούστηκαν.

«Όλο τό άκροατήριο όρθιο, άποδοκιμάζε την άνιερη μητέρα.
'Υπερνικώντας τον θόρυβο η κ. Βρεσόν φωνάζει:

«Θάνατο! Θάνατο! να μη τον ξαναδῷ πιά!»

Τό κοινόν βοῶ. 'Η δυστυχισμένη μητέρα μόλις κατορθώνει να
φύγῃ από μία πλάγια πορτούλα κάτω άπ' τοίς γιουχαϊσμούς του
πλήθους.

Δέν θέλω να τον βλέπω!...

Άνικανος να άποκαταστήσῃ την τά-
ξιν ο πρόεδρος διακόπτει τη συνεδρίαση.

Κατά την επανόληψη όμιλεί τό είσαγγε-
λεύς. Δέν κρίβει ότι η κατάθεση της μη-
τέρας τόν έξέπληξε και παραδέχεται ότι ο
Πέτρος Βρεσόν, άνατρεφεί χωρίς σοργή,
έχει δικαίωμα σε κάποια έπείκεια. 'Αλλά
δέν πρέπει να λησμονηθῇ και τό άδικημά
του. Οι ένορκιοι πρέπει να τον τιμωρήσουν.

Διαμαρτυρία άκούστηκαν. Τό ένδιαφέ-
ρον της δίχης μετετέθη άλλου. 'Η κλοπή,
η άπόπειρα της δολοφονίας, πέρασαν σε
δευτερο έπίπεδο. Κανείς δέν θυμόταν τους
γέροντες. 'Η παιδική ηλικία του κατηγορου-
μένου ήταν τό κεντρικό σημείο.

«Οι πρώτες φράσεις του κ. Καζάλ άκού-
στηκαν με ένθουσιώδη χειροκροτήματα.

«Κύριοι ένορκιοι...ο άληθινός ένοχος
δέν εινε ο δυστυχής τον όποιο θα δικά-
σετε...Δέν βρίσκω λόγους να ζωγραφίσω
τη συγκίνηση που μ' έπνιγε όταν ελδα αυτή
τη μητέρα...μά μπορεί να δώσῃ κανείς αυτό
τόνομα στο άνόσιο πλάσμα που ῆλθε να
ζητήσῃ την κεφαλή του παιδιού της!»

Και ο συνήγορος κρίνει την μητέρα αυ-
τή, όπως και όλους τους μικούς γονείς.

Για τό έγκλημα, μόλις ώμίλησε.

.....

«Όταν οι κ. ένορκιοι άπεσύρθησαν, όλοι
θεωρούσαν την άθώωση βεβαία.

Πράγματι μετά πέντε λεπτά τό δικαστή-
ριο άπεφάνθη άδονητικώς. 'Ο Πέτρος Βρε-
σόν εκηρύχθη άθώος.

Λίγα λεπτά αργότερα, στό διαμέρισμα
του δικηγόρου, έγινε μία συνάντηση.

— Μητέρα...μητέρα...

— Μικρούλη μου! παιδάκι μου!

Μετάφρασις Σταύρου Μπαρτζοῦ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

S P L E E N

(Γραμμένο για τό «Μπουκέτο»)

Περνάμε άπ' τό παλιό στρατί και πάμε,
τό χλιοπατημένο. Περιμένο.

Μέσ' στον παλιό, τον άχαρο τό δρόμο,
μέ τό σταυρό στον όμο. Περιμένο.

Τό φῶς που βγαίνει πέρα (περιμένο),
μέ βρίσκει πάντα και πιο λυπημένο.

«Ως κι' ο παλιός μου πόθος, μέ τον νόνο,
μ' έχον άφήσει μόνο.—Περιμένο...

Και περιμένο σούροπο και βράδι,
και περιμένο μέσα στο σκοτάδι:

περιμένο την ώρα και τη μέρα,
και τό μεγάλο μήνυμ' από Πέρα:

τό μήνυμα, τό δῶρο και τη χάρη,
να εθῇ δέν ξέρω τί—και να με παρεί...

Ναπολέον Λαπακιώτης